

ACC. N:R M. 13632:1-30.

Landskap: Småland Upptecknare: Alma Nilsson, Forskult
 Härad: Albo Berättare: " " "
 Socken: Phatölör Berättarens yrke: f.d. fattig.g. förest., frv
 Uppteckningsår: 1955 Född år 1875 i Phatölör

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Öknamn, kalesätt och skämt om olika bygders
 invånare. s. 1-30.

LUF 80.

Skriv endast på denna sida

Brev.

ACC. N:R M. 13632.

80

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Upplysning om berättaren

Se Upptecknaren för Alma
Nielsons biografi, från år 1954.

Som jag och hela min stora bondestäkt, på mö-
derhet, ha våra rötter, s. a. s. i de 3 sockarna
Härlanda, V. Persås och Skatelöv har jag dels genom
denna släkt och dels genom min mor, andra
släktingar m. fl. redan från tidiga barna år
tröt, att vad jag här upptecknat från dessa
socknar med mig själv som angår berättaren
och hennes dötter beaktigt? Under den långa
tid jag levat inom Döderhuset har jag mer
än någon annan berättat det gamla folklivet
här, och att den beskrivningen håller promett
vid möganna uppgifter från andra event.
upptecknare. Det är också ärens löpp
många berättare som utpräglade. Personligen
har jag själv upplevt en hel del.

Öknamn, talesätt och skämt om olika byggders innervärre

Öknamn förekom, således kallades Härleunda be-
na för bék-bak-a (beck-barkar) där för att
de hökte beck, av tjära som de fört bränt
ur fettedstubbarna. Av granbark som
oftast flängdes från de ännu levande granarna
förmodas här en liten art - atter Lök - och i
denna bark-art håller nu den beta tjära
vilken dam ut, och fynde atter, storleken
oftast som senare tider skocrensatkar.

Becket användes här många hundra förs-
i tiden. I förts hand mått alla skoulskare
och sadelmakare ha det, här sen s. k. bek-
träd, för läder och skinnömnad. Även
vid reptilavtning förekom beck, liksom
vid en del hemgjord plåstermedicin. e. t. b.

ja beck måste finnas i varenda stuga
 men ändå tyckte grannsocknarna till Här-
 leunda, att det var ett simpelt cyrke att här-
 nerka det. Härleunda V. Torsås och Skatelöv
 voro ju till fram på 1870? talet ett gemen-
 samt pastorat i kyrkligt hänseende, och här
 tyckte de för sin slottshet väl bekanta —
 och keryktade Skatelövs barna, sig vara de
 förmärsta, men även V. Torsåsborna an-
 sågo sig ett iträ varare än bek-ka-na
 (Härleunda borna). När Härleunda borna på
 fredagsmorgnarna kommo 2 och 2. en man
 och en kvinna till förs genom Tors-socken
 för att promenera upp till H. H. i Skatelöv
 för att på sin s. h. lyse-sedel — som endast
 H. H. hade rättighet att utlemna, såde
 Torsåsborna nu djekt då g. (au (tills) bek-
 ka-na, te prästen. Obs! Kommenstrarna

N.

i anes församlingarna hade ingen sån än Lemne
kyrke-sedel (intyg på än de sökande egde dels
nödiga kunnigheter i kristendom — dels stod i
anantel — = normat arbetsföra och hade
hus- & varning (bortad.) Alla sådana betal-
te mantals-pengar = skatt. Baser genom än
anex-präster voro lite tillbakasatta anse-
skattelösborna sig vara de enda riktiga.
Skattelöspräster hade oftast doktorsgrad
och ansågs mycket lärda. Från 1670-talets in-
gång kunde skattelösborna också förhålla sig
än andra förmåner nemligen — flera stora
ängbrännerier och — länets folkskola.
Också användade anexförsamlingarna
de orannmända och påtrod än när skattelösa
för ett till grannsocknarna för än städja
arbetsfolk, smorde de sig an meann med
flänk- & flöt, för än folk skulle tro än de

så braf mat. Skatelår och Tors-ås barne såg
också med ett vint förakt på Härhenda dämp
än här bodde så gryn- och lön (ömtaligt)
Mönnen rackare — d. v. s. gryn- och rackare
dessa hade små egna går- och biter (små gårdar)
och ingen kunde därför bräka dem, men det
vilde de lika som en fläck öns den fette lufsen
ingen därför än rack- och rackare förde ett
uret lön. De blev också härnade, öns
sär — a-a-ti-a (artiga) = besynnerliga
socken, d. v. s. socken, som bestod av en blandig
både bred små länka, Danke, (och några
tro engelska) ja bän i stän i äjens-
grän — dessa ord användes av både Här-
henda och Tors-socken-barnen, men
de föra fick med smådelar för ett språk.
I många Skatelårsböcker använde samma
att tryck. Men det ville dessa aldrig låtsas
om,

är många bland de som egna talade till stor
del likadant, om Hålsunda t. ex. sade ffar
så sade Skatlönsborna ffall (t. ex. ffall).

Torsås sade t. ex. ffall - de - vare. (falli ver-
de dig). Helt naturligt kan Skatlöns-
borna ännu — fortare tala en mera värdat
språk än hine (= de andra) socknarna.

En både från Tör-socknen härnades
så här: "Va skälle då göra — ar va utan
bröd en aritta fjo-å-tan da, — nå enn
ha pär-å. (vad skulle det göra än va utan
bröd en 8 eller 14 dar — när man har potatis.)

En annan Torsåsbo härnades så
här — på grund av sin talförmåga —
: "Den som inte vill äta stek (sill)
i stäne-mjölk (här mjölk) kan ge en
äta en lo-ät (kort) = skit — fö då
ha ja djo-ät (gjort) mogna gaeing-ä

(gånge) Bonden menade inte att han ätit lort
men ville förklara att — trots att han var
bonde — hade han — liksom han möjligt
sitt tjänstefolk, själv ätit sill och korn-
mjölk. Som synes lysor elskheten
igenom från de olika socknarnas sida.

Härleda. Bon antalsades om i Skotelör
för sin snålhet, såhanda påtogs att den
förtjänade — på grund av snålhet
hellre sket i betorna, än löste dem
på andras jord. Så pådd var han om
deng-an (göddeln), och väntade också
med dessa kungliga behov tus han kien-g
de hem.

Ordspåk och talesätt

7. Skattelör har man
ackad förslöjligt. Knallen-Vätgöta-knall
veckan också knackades knacka-handlare
emedan han knackade på dörren innan han
steg i stugan. Om dessa sader äre de vora så
därna, äre när de uppträdde i flock - 4-5
st. kunde de aldrig säga huru många de var.
(Obs! En verklig tygknalle som sålde både
klänningstyger och brudgävar och aut, han
hörde ju ändå stora Lur med häst, och var
inacorderad i en reel bondgård men
hade sex till tre s.k. drängar (= biträden)
som tog en såd. full med textiler och
gick — ofta till de väglösa och asides
liggande byarna, och sålde av deras för-
råd, från dessa var sluseriet återvända
han till huvudkvartret och hemtade

sege varor. En gång lås det hänt att dessa
handels-sällskap bitod av 7 sty. snän. Sam-
de nu handelsresen och 7 såkader. betöt de
att såkna varandra och — sig för att se
om någon saknades och Länk-a-ne-me!
(= Länk för mig) hur de såkade så blev de
bara 6. den 7de fanns des
autid. Då fick de se en stor gödsling.
från en Oxe som troligen ätit lite för mycket
och var något lös i magen, högen låg reent,
mycket likt en ogräddad limpa. Då kom
den ene av männen på idén: att alla skulle
lägga sig framtups på vägen reent spill-
ing-högen samt sticka sina näsar i den-
na. Så skedde och nu när de såkade
hålen efter att ha näsar. så blev det verkligen
7 stycken, till stor glädje för knävarna.
En annan knäve som ofta

led av magkrämpor hade av en elak små-
länning inhjallats och han var med barn,
samt leppmanats att vara förriftig och
svåra magplågor åtföljda av diarré.

Den omestänksamme knallen
kom verkligen i en dylik situation en viss
dag, och slog sig därför ner bakom en
enheuke, i det han nu såg här och plåga-
des gruvligen, skuttade en hare fram,
bakifrån — mot honom — då trodde
den enfaldige knallen att det var barnet
som kom ifrån honom och ropade efter den
vortilande haren: "Ännu tre-bror
vänta, — du ska hava namn, du ska
heta Jösse. Detsen har haren
Kauas Jösse.

Obs! Föregående kintora sid. 8. Att ännu
9 anmännen påkände felberodde på att men an dem

räkade glönde räkna sig själv.

En annan knalle-historia. Då en knalle

en helgdag begav sig från
sitt kvarter (inkvarterings-ställe) till socknes
kyrka, tyckte Moran i gården att han gick rent,
och frågade honom sedan vid hemkomsten:
Hå djock då: du kom väl mött förent te
kötan? ja, men då gick bra, li hade
spenget. I verser på psalmen — men ja
tog av me tröja, ä spengde fäu däm,
ä spengde I verser förbi dem svarade
knallen. Obs! förmodligen hände det under
somnaren då väckte det inget upprende
om någon mgn. möjligen så i okjört ärmar-
na i Snus hus. Men si sjang-a-nell
(sänger) den skrattade man åt!

Knallarna voro liint ena dem-
domar, de voro också kyrtla och rättsädliga

Och de gjorde som ordspråket säger: "I vasken
hora-de alla stäl(-de) levde sälligt och ärligt)
Men lite kinvitelser måste de ju ha på grund
av att de var ut-bölenar(-främlingar). Smäl-
länningen var ju Lokalpatriot, ikke kast
å dök-tiast. (= Medkast och duktigast.)

De största motsätningsgårdar dock mellan
Smälänningen och Skänningen. Det gamla
Nationalhatet mot skänningen från den tid han
var Dansk, levde länge och underblåstes än-
ner fram på 1800 talet i upptecknarens barn-
dom. Trots att skänningen och smälän-
ningen behövde varandra, den förra arbetskraft
och den senare arbetsförtjänt. Sökte de på
att såu förlöjliga varandra.

Sålunda lär skänningen skola sagt
att: "På världens sista tid — ska en
skänning skita ut en smälänning.

Ja detta sientnämnda var en av de märkligast.
men på gyllente damen (seita världsdagen)
skulle ju ske stora tecken och under.

Sonälänningen ansåg skänningen degg och
deem levde mer för den goda madens skull.
Ansågs ha atten slags (18. slags) gröt. Måstg.
en var detta sanning ty i skåne haccades
all slags kräm för gröd. Utan den fina dete-
nigörgröten liiken smenades med siraps-rän-
der som garnering fanns ju risgröda-gröd
om m. av flera sådeslag sen stichelbärsgröt.
o s v. gröt av alla frukt-lag. Så påtogs
att skänningen åt så oermligt stora mängder
att t.ex. i jellen hade man alltid 7 gröt-a-
rieler varvid utfördes olika kropps-räkelse
som uppt. tyvärr glänt, den seita bestod
dock i att slå varandraes magar i hop
= mot varandra — och känna efter dem

vilken som var mättats. Det påtogs också
 att i skåne baktes så stora brödkakor
 att ingen kvinna kunde skära brödet.
 Vackert efter tidens sed omkring år 1900,
 lades fram hela på matbordet, och som
 farfar — som storborden då ville keta,
 bara så — började att "rida" när han blev
 rik, så bara så han, och det var fördrängen
 som fick skära bröd — så fort man åt,
 och för att denne skulle tvätta sig om
 händerna innan han gick in till måltiden
 hade han 5 kr. extra till årslönen. Plus!
 det låter ju hygieniskt och trevligt detta
 med handtvättningen — men folk-
 hemmen såg denna renlighet från en an-
 nan sida nemlig att alla män
 städe sig ju att kasta sin näsa innan
 de gick in till matbordet.

En skänks lantbrukare köpte på 1880-talet
gården Bos-gård i V. Forsås. Denne skänning
var ganska stort önsken skänks börd, men
de — som skänningarna på den tiden sade
: källe ä' illanari-a små-länningarna,
lot inte om hö-men, utan lät (lät) hö-men
va, men därför ä' han vilje kallas patron.

En dag när en främling hörd
den föres dräng talsala denne : patron : sade
främlingen : "Hä koss (kors) : "Ä' då löcka
di skjuts må? Slakheten anamades givet
av grannarna, och blev ä' slags ordpräst,
eller slakt berengat ord. Många såda-
na små slakheten underblöte och kvar-
höu det gamla national-hälet.

Många hämmar för ju varje vår och till
Skåne för arkte på söder-betsfellen, de slukar
på sen-hästen med en spard slakt men beväade

hur de genomvåta och fruna måte här befinna sig på
och helgdagar i veldade stenkhus dit varken sol
eller måne sken in, då brukade de säga: Sådant
rensar hälsan från kroppen. — Vilkat det
också gjorde (nem här tänkt på hur ius dessa acor-
arbetande smålångar fick vara)? På befäster —
sänder slutet fick de ofta höra uttryck som
dessa: "De rä- li- e smålångarna di-
stär å fierra. ja, — var- på det stora släta
befästet stann de kunna slå sig ner för att
utsträta sina naturbehov blott mängde av
arbetare, av både könen. Också måte ännu min-
norma, i stället stäening utsträta deras. Obs
förs och skiftet och längre fram hade remsor-
minnorma enda benkläder sänder kjolen.
Sådana amtidigheter redades aldrig ut,
men det fella slagordet om smålångsmin-
nan det — kam ut och blev ett slags skam-

fläck för den småländska betkensele som
hannat flera år efter. Det tyckes att resa
till Thäne, hade för smålänningen alltid sam-
ma betydelse vilken person som det sedes an-
= denne råk ut för att arbeta och förtjäna
pengar. Högt sällan var det någon marken-
böman eller kvinnan som inledde kärleksför-
bunden eller bosatte sig i Thäne dock ej av avsky
för denna bördiga Landskap eller dess folk, men på
något såu tycks mot sättningsarna varit för stora.

Däremot brukade de ogifta arbetare som kom
från Skåne upp till ex. Työlvs gård i Skatelöv
eller bränneriet vid Ängstrännarna i om Skatelöv
så godt som alltid gifta sig med smålänningar.

Obs! Under flera decennier egdes Työlvs häre gård jämte Torp,
av skånepatroner, denne anstälde ofta folk från den
hembygd. Smålännen återgäldade nu på 1880-
1890 Tallets skänningar för härm och oartighet mot

sina föregångare på butländen. Tillsända härnades
de skänkta statshutarna på Ljöby å: "Få ja
ente kopp, ä' tēfat (te-fat) frukt, så skiter ja
i O an-koppen (öranskoppen = pötären. Tori-
länningen — ja här var det skatlöns-bon, var
avendijut. Över ån Mönningen hade järmanseps-
lorra, den största stater (= löner) och som följde här
de flesta kushjuggisarna. Mönningen stergölda-
de med en berättelse om Amälänningen som hade
sin fläsk-a-bit fäst vid en spik i taket och
stod vänder denna och talade med det torra
brödet: ta denna biten du får du fläsk, Men
sen — gick det som i frägeliten.

Ramsor och rerser fanns från äldre tid men
är nu av uppt. glömda. Endast
sen den gamla rersländaren Mien jag. Den
sjungs flitigt bland t.o.m. skolbarnen på hem-
väg från skolan.

" Du skänning, du skänning, i morn
på den ^{vitte} koka gröt, å doppa den i honung, så
blir du tjock å fet — — så blir du tjock å
fet, — — så blir du tjock å fet, ~~Den~~ skänning, du
skänning så blir du tjock å fet. ja, stegen
om ärtvällingen återgås också, när den fattige
smälänningen köpte såd an välling av rofverternas så
fa, att de sade till varandra: "Vår å Dei? Här å jag."

Den vädergade skänningens ärtvälling däremot
sade: "flyöte dag, flöte dag — lätta dag.
Skämt händelserna är lyvärr glända, men ha
likså beränt i uppt. barndom. Trösktvis
var det knallar — eller också Colänningar
som tog mite på det blannande hör-a-lannet
(flinlandet) och iön, liksom deras pap blandade
ben. Drängen som ej vante var regnen borde
smörjas är däremot, säkerligen obehänt.
Säggen om torndynen = välgetengen, samt

den fjälvkokande frytan berättas som ett slags
port sättnings historie och återges under det
namn den hade på 1880-1890 talet i Skatelöv
den kallades där Fär-a-målaren. De b. i lita
- därefter nämnda historierna voro icke kända
i Skatelöv. Se till det hvar Skåne och Sm. l. Skapats
Förhållande till andra bygder.

Med tanke på grann-
socknarna utanför Skatelövs pastorat med
sina 3 socknar var nog dessa lite olika. Skatelöv
Västra Forsås och Värmland kämpade gemensamt
vid 1850-1870 talens Marknadslagmål etc.
De slop gemensamt mot vilken annan socker
det passade. På Göttråsa gamla Marknadsplats
slopp man ^{mot} Veritadsborna.

Är Hårlundaborna ej tillhörde sina
gemensamma kyrka socknars slager-
kämpar torde enl. gammal tro bero på

badde på våra blets gränsen att de
behövde vara god vän med de hutlösa och
blekingarna! Skatelöv och V. försås hade ju
atom i kyrklof hånseende även andra en-
treusen, vid t. ex. vattenbreit för de fluta försås
boar till Hælsky. K. Wärm med i en måld, här
bekantade man sig med var andra — på kyrklof
"kallse", vilade och språkade vid i Wärm-
kammaren, gick tillsammans en på bruket.
(järnbruket) försåd och köpte t. ex. en ärhell
eller en potta av gjutgods (potta = en 3 bent
gärngryta med skift — icke öron). Var en
försås bon med van vid daler — räkning
och t. ex. inte ville betala mer än halv-femte
daler (= 75 öre) för den korn-potta, som verk-
mästaren begärde 67 öre (4 daler) för, så hjälpte
och tolkade Skatelövs bon detta. Verkmästare
Flodenberg på 1870 talet var nemligen Värmlänning.

helt okunnig i den småländska penga-räkningen.

De här nämnda socknarna hade gemensamma
entreen av sjön (Äsnen) vilken gick fram genom
dem både. De kunde talar vid om Malen aff
Lagunen (sjömalen) i Äsnen som förlader den
till Hareley Masseggen och dels till Åls-kent.

De två socknarna voro ofta släkt men tro
inte därför att de varit sin egen socken och
denn mentalitet var begge den skaj/grode
narr av varandra och försärbon fick hålla till
godt med att anses som den fattigaste och
efterblivnaste av dem båda. Någon gång kan
dock försärbon trinesföra öfver skattlösbornas
deemhet som t. ex. när skattlösborna
tyckte att de ej kunde ha sitt vackra altar-
skåp i sin nya kyrka almedan de bilder av
trä som pryddes dess verkade katalakt. Och de
3 viden bilderna förtälde den mitterte =

= i själva central bilden peng fruen Maria, med
Krentens bilden på ena, och en an evangelister-
na på andra sidan. Nu tyckte skatelsborna
att de kunde visa sig genisiosa mot Torås och
kränka dem den sats-torås de själva fann
ovärdig. Man resonerade som så: att Torås-
borna begrep inte felet — men det gjorde
de, och när de nu lät restaurera sats-köpet
så lät de helt enkelt flytta om skulpturerna
så att Krentens bilden kom i centrum och Maria
fick denna f.d. plats. Så fick nu på dessa sätt
Torås kyrka en synnerligen vacker och
värdefull altaruppsättning, med skatelsborna
sin betydligt ansevärda sats-torås.

Den nya konvenerindelningen har ej emmar-
at på dessa sats-torås ty de ha både kvar sina
gamla egna enheter. Härledande där-
emot har måt finna sig i att samman-

ACC. N:R M. 13632:23.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

23.

Sammanläs med Almendstyd. Högt på
kommer kännas sig belåtna med koplag-
ning av andra kommers, de nämnda känner
att de mestadest är jälvbestämmande rätt, då de
ju oftast sammanfogats med en folkrättsare ko-
mmer, med kanske fördubbelt rätt berättigande.

Så sent märks genom läsning i Orts-tidningar-
na, där alla stämors beslut refereras, men det
det hörs också på deras resonerang.

Haren har skapt skåne?

Så frågades upp

-tecknaren — som barn — på 1880-talet. Jo
 svarades — som man blivit lärd: "Då var
 Vår Herre gjor, a' han kånne skapa han,
 där förs blev skåne så bördigt på alla de
 reis — a' tänk! Äu i Skåne växer lika mön
 såd som i hela då övriga av riket.

Men så hände då nej ä — St. Pe- a
 va i säckskap må V. H. a' må han såg hus lät
 då gick a' skapa, så bad han ä få hjälpa till,
 nej inte må skåne werde V. H. Men du kan
 få skapa mäta stycke som ligger närmast skåne
 -e, a' då fick han, men han kånne inte må ä
 (det) så bra, utan han skapte för mön sten, a' sten
 ä så övan-på, a' ännå jo-än (jorden)
 a' jo-än va skien — a' a' hade inte lubbotten
 som i skåne, men f. t. Pe a själva va nöjda

Men nå Vår Herre ^{se} titta på det, så se han
 du kan inte skapa nån vidare. Men f. p. Ben
 sto på sig a' be a' fa' skapa folket om a' i
 denna leygd som han skapt, Neke sa V. H. då
 kan du inte, men du kan fa' skapa folket i
 då b. d. i. a. Skine för dan a' då inte, så ~~mo~~
 (moge) med, för må den bra jorden reder di se
 ha' dana di a'. Smålandsfolket skänkar
 a' ja t. t. t. (trungen) te skapa jän, för
 då behövs bli en duktigt folk om di ska
 känna reder se för den magre jö-än.

ja, då ble då som V. H. sade, a' han skapte
 jän i folket i Småland — som och a' fick
 sin namn därför a' iher-Lande var så små.

Smålandsfolket är antas knepigt och arbetsam
 Skänsfolket ble ju trögare a' inte så knepigt
 ställda. Den senare variant av
 samma sägen har upptecknaren hört

fört fram på 1900 talet. Anen denna
säger berättas liksom den föregående är
V. H. skapte Skåne o' lät t. t. Per skapa
Småland men när V. H. kom upp till
Småland och fick se den mycket stens-
sade här: Där Per skapas dåligt men
gag skan bättre på det lile, och så tog
V. H. o' skapade många o' granna i öar,
o' större o' mindre öar, granna löv-tungar,
stora skogar med många slags lövträd.

o' sen satte han t. t. Per te skapa folket
i Skåne — men Smålänningarna
skapte han själv

Räv-a-mälaren = Fär-a-mälaren

27.
 Som bonde som va bo-a-mes (bosatt) i Småland, d. o. som också va smålänning; men som sagt bodde han inte så långt fr. Skåne. Dämma här-a-me (den här) hade en dag koka linfrös välling i en 5 kanne-gryta med vid vidhängande grytgrepe d. o. auz. Naturligtvis hade grytan 3 ben och kunde med grepens hjälp flyttas var som helst, vällingen skulle kunna ha titt sina spådkorvar. Som bekant behåller linfrösvälling länge, sin värmegrad, och som smålands-bonden ej vill ha värmen och ingen från dekoliten, men han hade han ställt ut den på går-a-planen, där stod den nu d. o. pendlade d. o. ängade när en skånebonden kom gå-a-mes d. o. fika tiden, förvåndrad frågade han vad-a (varför)

grytan kunde köpa utan bränne? Jo, så små-
länningen: då ä en gryta som kokas på be-
fäining - jag slår i vatten - eller vad jag vill,
Och säger bara: "Koka gryta - så kokas den."
Hänningen säger: får je köpa den, vi har
någt om bränne i thäne, grytan vore här hos
oss 50 daler får du för den. Det blev altså han-
del av, och säljaren lärde köparen hur grytan
skulle skötas. Hemkommen till thäne bjödde
köparen till sig sina grannar, för att visa dem den
underbara grytan, sålde i vatten bade i may-
die koka gryta, men det dröjde trots upprepade
försök. Den förargade hänningen began sig gen-
ast i väg för att pryga upp den falske smålän-
ningen, denne stod då i ett skog vid sin lagård
eller stads-backe, å jagade om en kändigt rödbrunn
djur, liksom en hund, men oförigen kunde ä en
mycket lång rämpa (mans). För anad om

Örns dötter djuv vars make han aldrig sett. Frågade
han: vad det var för djuv? Jo, nu ante som länge. Och
ä en fäse-mälare. När han hörde ingen fråga all,
ty han hade djuv djuv, och släppte en det äro en
dratt till fören till en dödas all söd. När blev
skänningen så förvånad att han glände att
skåda på smål. som ligger på honom pryttan, och
bad vara att för köpa fäse-mälare. Det blev
och så, 50 daler fick smålänningen, att köpa
drog hemåt med sin lilla djuv, släppte djuv
samma kvällen, en det fäse-a-hur och fann på mor-
ganen att fören röda och döda. Hjertent
komma andra skänningar sprang mälare-kärra
att mellan kondens hem på förrann. Men nu
var mälare råkat, full av iktia ger han sig i
väg upp till småland för att tillägg den säli-
e smålänningen. När kunde fick se honom
bad han sin käring ta mat skänningen och säga

Oftt han var på kyrkstämman, kirket kårer en
ohsådade, men tiulade — som Onaken sagt — di
har stämman borta, i den stora eken, knacka må häppa
på stammen så öppna de. Skänngen lydder för
en slag, så hörde de att det brummade och rurrade
därinne, varefter han knackade och — ut kom en
svårarm itora elkhna bälgetingen vilka streda
honom acdeles rydligt, storspringan de flydde
Skänngen hem till sitt och gar sig aldrig mer upp
till S. M. L. Men flera år därefter mötte han en
torndyr som kravlade sig fram på en bro,
och sade då till denne: "Gör du broen — så ar-
ar jag över ä-en, ja känner att jag dig smär-
länne, fast du klär på dig en svart tröja.
Ja men: att du i slagsmål inte håller stik-
mat stik. Därmed kravlade han upp sin a-
lyftor och vadade över ä-en — troligen
var det Getabäck.